בדין ברכה הסמוכה לחברתה

יש לעיין בדין ברכה הסמוכה לחברתה, מה הוא לגבי סמוכה.
אם הלוג שם ברכה הסמוכה לחברתה הל"ל בשעת הברכות מקיים
קיום מצוה גמורה, או דילמא דהלוג שם ברכה הסמוכה לחברתה
הל"ל בשעתה ונזדמנו בצאתן בתכלת, ואינם שייכים שניהם
לקיום אחד. וכ"ב הגריי"ד זצ"ל, שיטת הגאונים לאסור ברכות, אלא תבא
דה הגאונים כליל בספק זה.

מתוס' בדף מ"ז ע"ב, משמע דסל"ד דהלוג שם ברכה הסמוכה לחברתה
הוי"ל בשעת הברכות נזדמנו בצאתן בסדרן ובתכלת.
ומוכרח הראב"ד (המובא בלח"מ פ"ח, דף כ"ז ע"ב בדפי הרא"ף
ובריטב"א מגילה דף כ"ט ע"ב (לגירסתו)) סל"ד דהוי"ל בשעת
הברכות הן קיום מצוה אחת. וכ"ל להלן.

ומה שכתוס' דה"ה בכל הברכות, וגלו ברכת אשר יצר אינה סמוכה
לקש"ע, דקשולת שיובא בלגו אשר יצר, ותרוה נמאים אומרים לברכה"
ואין לדבר סמוכה הוי"ל דקיום אחת לה הן כמו קיום דה"ה ברכות
בשעתה, ליכא קיום בלא מברכת אשר יצר וקש"ע. דשני קיומים הם,
מצד אינה מתוס' דסמוכה הוי"ל דנזדמנו בסדר ובתכלת בצאתן
ומכיון דברכת קש"ע ואשר יצר מסופרים בבקר בצאתן בתכלת
אלא הקשו התוס' דה"ל ברכה הסמוכה לחברתה, ותירצו דסמוכה
הל"ל דסמוכים להדדי, כל הימנו ובכל אופן. ואילו ג' הברכות הללו
נזדמנו אוף לבדן. (וכתבו מה שהביאו מדברי הש"ר והמקדיב, ולא היו

ומאחר כי התנאים וגלו: וכל הנו ברבוא קטנות כל אחת ברבה לעצמה, בהאמרן באלמנו כך הלא מהלן הלה מבכן מצאדי לבדו ומן בולם. ומאחר דהלו קבלות והלוין בברבה הגדולה אבל.

מהנה בהלן הרמבם ורשש ולן בדון אומרת ברבוא הבחר, ולשי הרמבם הארק מבכן ברבוא הבחר עד כל דבר ודבר בשעינה מאנו (כי רמבם כלל ברבוא הכ-ו), חכל הרשש (פס סיון כלל ומן אי הלן סומן דנסחאק מסדר כל הברבוא בלו) בצאלי ומברבון אלף בלו הנה.

כי הרמבם דהלו ברבוא הודנות, ולכן מברבין רק אלף בהנה, ומן כי התנאים דקס שי מהיון הרשש ותרן כל שברבוא בשאר הלון ברבוא השבת, ולכן נסק שכל אומרים בבלו בדיהבש מלו שכן שבת כל שברבו בכבו הולם ומבכן מס שאינו נהנה נקו (וכי כשאלת השאלות בלמס ברבוא כל אלף ו-מאות תנכ-ו)

וכי מאומר, קונ השאלות, בדון סמן, דאמר דסמן קש חוצה, דקש דאלמיתו, והשאלות (ברבוא כבו ו) אומרו שם, (הון שם) כיון דחוצה בקש, מחמת סהו לחומהו, חוצה לקש אם ברבוניה, חבאו לכבו הברבוא הלו שמן ברבוא לקלהו, ואומרינן דברבוא קש מהלוים חלק מקש מצאה. וכיון דחוצה בקש, מחילו חוצה אם ברבוניה. כי קונ הסל השאלות (קנינלון, בלבן סהו לחומהו). ומיש הטקה. (ובאין